

Ninica

(Spominek)*

Tudi meni bi se zdel čuden takle naslov pri spisu, ki ga je sestavil zdravnik. Morda je tako ime punčki, ki bomo govorili o njej, morda pa dekletu ali celo mladi ženi, če si kdaj držal njeno glavo med dlanmi in jo s tem imenom nežno poimenoval? Morda pa pride beseda od »ninati«, kakor včasih pravijo otroci namesto spati, ali pa »ni-ni«, kakor rečejo najmlajši, če se igrajo skrivalnice ali če se z očki zarinejo pod blazino in mislijo, da jih ne vidimo.

Dolgo sem nosil tole svojo ninico v duši. Mislil sem nanjo in razmišljal sem o njej med delom in ko sem se po delu odpočival. Po gozdovih in po gorah je bila z menoj in po cestah. Zdaj sem jo premislil, zdaj sem jo doumel in naj napišem o njej, kar mi leži na duši, in naj povem, kaj pomeni. Saj je ena izmed tistih zdravnikovih noči, ki jih drugi ljudje nikdar ne bodo doživeli in jih ne poznajo, ena izmed tistih bogatih noči, ko sto komaj zaživelih in neogljenih življenj trepeta, kakor če gledaš sto drobnih lučk v daljavi in ugiblješ, kdaj bo najdrobnejša ugasnila in katera bo gorela še drugi večer. Le nekaj ljudi, tistih ljudi v belem, s svojo posebno življenjsko usodo, čuva nad njimi in prisluškuje pojemajočim utripom njihovih izmučenih src, jim streže, jih skrbno odeva in neguje v njihovih najbolj odločilnih in usodnih trenutkih. Saj lahko napišem malo bolj kot človek, ne samo kot zdravnik, saj se je drevo pred oknom tudi že upokojilo in mu jesenski veter ne jemlje več listja in ne ziblje več vrha in ne golih vej, ker ne more omajati trdnega stbla. Saj se hrib za drevsom tako čudno leskeče v mesečini, da se tudi v utrujeni duši še najde poblisk poezije. Čisto tiho je že okrog naše stare bolnišnice, saj so se od omame noči opojni mladi ljudje že pospremili domov. In tudi v hiši je vse tiho, še nočne sestre ni slišati, ko že tako prihaja in odhaja tiho kot vešča.

Zdaj je torej čas, da se ne bojim zapisati o svoji ninici tako, kakor bi želel, da bi jo vsak doumel in po njej spoznal in doživel vso lepoto in plemenito veličino otroškega sveta. Le bojim se, da mi ni beseda za to preokorna in izraz prešibek, da bi vse to v resnici zmožel.

Mislím, da so si napravili otroci v svojem čebljanju ta svojstveni poimek iz besedic »ni-ni«, s čimer hočejo reči, da se skrivajo, tako nekako kakor noj, in mislijo, da jih ni, da jih mi ne vidimo, če si le pokrijejo očke in nas oni sami ne vidijo. S čimer si pokrivajo očke, to imenujejo »ninico«. Ker so pa otroci, ki ninico imajo, večkrat plašni, bolehní, pa tudi živčni in po navadi tudi toliko ljubljani, da so razvajeni — laže zaspíjo, če si pokrijejo

---

* Z avtorjevo privolitvijo objavljamo ta »Spominek«, ki je izšel že v ponovnih ponatisih raznih revij.

svoje zbegane, plašne, motne, vročične in na pol zaspane očke. Zato ninice kar ne morejo pogrešati, preden zaspijo, in se moramo ukloniti njihovi želji in jim ninico prepustiti, če nočemo, da bi se dva, tri ali več noči ukvarjali z njihovo bolestjo, trmo, jokom ali pravo živčno nespečnostjo.

Kaj vse sem že videl kot ninico! Kosmatega medvedka, ki je bil težji kakor otroček sam, takega lepega in dragega, ki ima srebrn gumb v ušesu, pa tudi drugačnega medvedka-crkovino, ki ga je obdeloval že številen otroški zarod in je od njegove nekoč ponosne, z žaganjem polnjene maščobne grbe in oblega trebuha ostala prazna malha. Videl sem zamorca, avto, košček zajčjega krzna, mamino vratno ruto, očetov klobuk, časopis in še druge stvari, ki so otrokom bile za ninico.

Moj fantek pa je imel majhno, mehko blazinico iz zelenega blaga, preoblečeno v prosojno, belo, nežno tkanino. Ker smo ga hoteli strogo vzgojiti, smo ga odvajali od te njegove najdražje ninice z besedo, namigom, trdo roko in tudi z zlo kretnjo. Spominjal se ga bom vedno, kako je pokukal izpod te svoje na pol igračke, na pol blazinice, preden je zaspal in zjutraj, ko se je že po drugem spančku ves spočit in vesel in zdrav zbudil, in kako je ninica počivala do popoldne in kako je bila potrebna zopet na večer.

Spominjam pa se prav živo tudi drugih otrok, ki so šli isto zlo pot, kakor ta moj fantek, ko so jim prinesli starši ninice, naj jih jim damo, če imamo le kaj duše, češ da brez njih ne zaspijo, še zdravi ne, kaj šele, če so tako hudo bolni. Pa kaj bi — higiena uči, da so v bolnišnici prepovedane vse gladke in kosmate, pisane in obledele ninice. Stran torej z njimi, medicina jih ne prizna!

Pa smo le gledali in opazovali in videli, da je ninica včasih več kot zdravilo in otrokov mirni spanec več kot naše znanje in vsa zdravila. In tudi to smo opazili, če ni imel srca zdravnik, ga je imela sestra. In marsikdo od naših otrok je naskrivoma ozdravel, pa tudi umrl in šel na poslednjo pot s svojo ninico. Če nismo dovolili, da bi otročiček s svojo ninico zaspal tudi za vedno, smo videli, da so jo starši včasih nesli tja, kjer zadnjikrat vidijo svojega najdražjega. Tudi smo videli, da se tisti dolgi, resni mož, ki jim jo da poslednjič h glavicu, prav nič ne brani to storiti.

Najin fantek je umiral kot pravi junak. Ko sem mu v zadnjem brezupu zabodel iglo v srčno stran, da bi mu pomagal, je v strašni bolečini tiho zaprosil: »Očka — prosim — ne — več«.

Zla usoda tega otroka je grmadila presenečenja kot v sanjah, kjer se godi groza v kratkih hipih, pa se ti zdi, da traja leta, grmadila je spoznanja o ljudeh, ki so v nemoči stali nemi in glasni ter pričali, kako smo včasih do prirode še brez moči.

Ko je njegova lučka komaj še tlela, je prav tiho zašepetal: »Očka — prosim — ni - ni - co —.«

Pretrudna glavicu se je nagnila kakor v spanju. Še tisti drobni odsvit svetlobe se je iz očk umaknil grozni motnosti. Lesk laskov je še zbledel in izginil. Spogledali so se in me prijeli pod roko. Odvrnili so me od otroka. Le toliko sem zmogetel proti njim, da sem fantku poljubil nogico in se mu zahvalil za dve zimi, za dve spomladi, tretja ga je vzela — nežni, prezgodnji, preveč nebolgljeni cvetek.

Stemnilo se mi je.

Ko sem se zavedel, sva poiskala njegovo ninico, ki sva jo zaradi stroge otrokove vzgoje zaprla v starinsko skrinjo. Nesel sem jo hitro, kar sem mogel, tjakaj, kjer sem fantka poslednjič videl, in dolgi, resni mož mu jo je dal čez

izmučeni obrazek. Iz popolne gluhotе trenutkov premisleka po vsem tem, kar sem zapisal v tej noči, me je vzdramila nočna sestra, ki je prišla tiho, obzirno, skoraj plaho kot nočni metulj. Pripeljali so prav hudo bolnega fantka. Ponoči sestre ne govore mnogo. Morda bo pa le vprašala, če sme pustiti rutico, zajčji repček ali medvedka, da bo imel to svojo ninico pri sebi v hudi bolezni. Morda mi bo kar brala odgovor v očeh, kakor to znajo ljudje, ki jih družī isto težko delo. Morda pa bo storila kar po svoje in bo ninico proti jutru skrila, da bo predpisom in strogosti vede zadoščeno, da pa bo fantek okrepujoče zaspal in bo njeno srce lahko in moje morda lažje.

Na otroškem oddelku naše bolnišnice

Majhna, razpotegnjena hišica, nekoliko odmaknjena od velike, bele bolniške stavbe. Rumena barva in njena majhnost ji dajeta videz pristrčne ljubkosti, kar je za bolnišnico nenavadno. Na oknih se kdaj pa kdaj pojavi droben, bled obrazek malčka, ki ga toplo februarско sonce vabi na prašno cesto. Te glavice so kakor majhni, puhasti kljunčki ujetih ptičkov. Včasih jim na ustih zaigra smeh, drugič spet jim obrazek skremži jok. Na hodnikih, ki so kot poti v labirintu, pa hodijo prijazni ljudje v belem — sestre in zdravniki, ki vlivajo zaupanje in toplino. Kadar polože malčku roko na ramo, se mu v očeh zaiskri smeh in z veseljem zleze v toplo posteljo. Skozi okna pa vsak dan topleje sijejo žarki in budijo hrepenenje po igri, domu in maminem naročju. Drobna solza, ki se utrne, se v hipu posuši in spet je tu smeh, zvonek kot srebro — mlad, otroški smeh, ki je že pol zdravja.

Dragica Juvan, dijakinja I. letnika
Zdravstvene šole, Maribor
dislocirani oddelek Slovenj Gradec

**BLIZU JE ČAS, KO BOŠ TI VSE POZABIL, BLIZU JE ČAS, KO BODE T E B E
VSE POZABILO**

(Mark Avrelj — A. Sovrè)